

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2011 , s. 2r. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p271-txt-root.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

P271:271

De første Rudimenter til Enten – Eller.

den grønne Bog.

nogle Enkeltheder som ikke bleve brugte.

P271:272:1

og selv det blot eengang at have været Gjenstand for den strængere Dom selv om man havde forbedret sig, det er dog Noget som ikke lod sig glemme.

P271:272:2

det eneste, der er at befr[y]gte er, at de prostituerede Fruentimmer skulde falde paa at nægte hendes Ønske, thi [da] er Alt tabt, de havde vundet et Skin af Sandhed, og Pigen havde tabt Alt.

P271:273

Skeptikeren

Ligesom Forføreren skulde give et reflekteret Billede af den ufuldbaarne Stræben, der vilde realisere sig i Forhold til »Qvinden«, saaledes Skeptikeren i Forhold til Manden som et Forsøg paa at fravriste ham Alt

P271:274:1

Blade af en Opsigtsbetjents Dagbog

det var d. 1ste April 1830 at jeg blev Gestrikts Betjent under Børsen.

Udgiveren har ikke kunnet afholde sig fra at indskyde enkelte Observationer.

Det er Søndag-Eftermiddag – Alt saa stille – en Mand
raaber med Reier –

en Mand med Kæmper – det afsides Sted, hvor de
voxe –

en Appelsinkone – Foraarsbudskab –

en lille Forliebelses Historie i Distriktet –

P271:274:2

Fortælling om Rotten som blev Misanthrop. –

P271:275:1

Enten – Eller

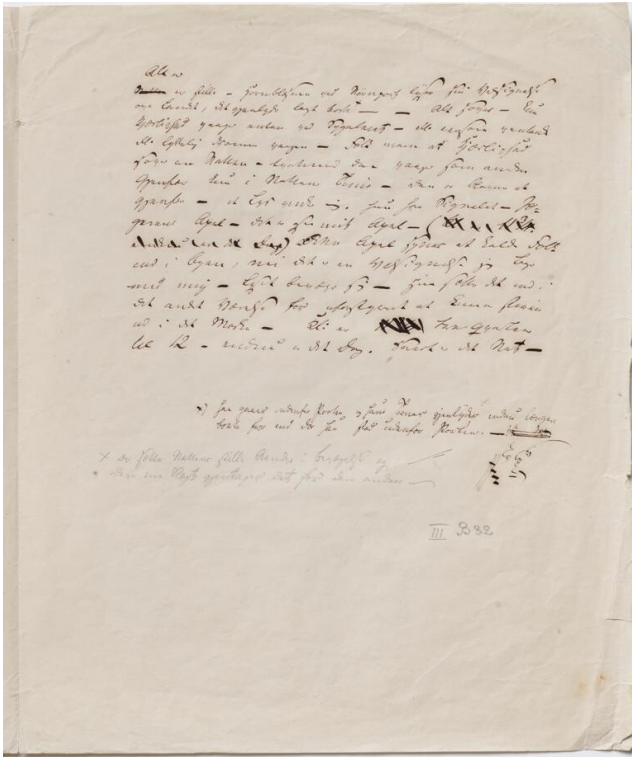
so reit' ich hin in alle Ferne

Über meiner Mütze nur die Sterne.

et Fragment.

»Som jeg atter og atter har sagt Dig det, saaledes
skriver jeg Dig det til – enten – eller, og eet aut er ikke
nok, thi den ene Anskuelse lader sig ikke som en
sideordnet knytte til den anden, men det er det
udelukkende aut – aut. Hvad enten Du derfor nu bliver
vred, og bryder med mig som Du har brudt med saa
mange andre – hvad eller Du tager det venlig op, i
ethvert Tilfælde vedbliver jeg: enten – eller – « –

P271:275:2

23. Papir275:2, bl. [2r]

Alt er stille – Hornblæseren ved Nørreport lyser sin
Velsignelse over Landet, det gjenlyder langt borte¹ – –
Alt sover – kun Kjærlighed vaager enten ved Sygeleiet
– ell. eensom ventende ell. lykkelig drømmen[de]
vaagen – Folk mene at Kjærlighed sover om Natten –
tvertimod den vaager som andre Gjenfær kun i
Nattens Time – den er bleven et Gjenfær – et Lys
vinker mig. hun hører Signalet – Jægerens Apel – det
er ogsaa mit Apel – Dette Apel synes at kalde Folk ind
i Byen, nei det er en Velsignelse jeg tager med mig –
Lyset bevæger sig – Hun sætter det ind i det andet
Værelse for uforstyrret at kunne stirre ud i det Mørke –
Kl: er tre kvarter til 12 – endnu er det Dag. Snart er
det Nat –

1 han gaaer indenfor Porten og hans Toner
gjenlyder¹ endnu længere borte fra end da han
stod udenfor Porten. – Sk——Sk

1 de sætte Nattens stille Aander i Bevægelse og
den ene Slægt gjentager det for den anden –

P271:276:1

Forførelsen—

enten saa unge, at de ikkun ahned Kjærlighed—

ell. et uheldigt Forsøg i prosaisk Erotik—

og hvad er dog alle Verdens diplomatiske Hemmeligheder, i Sammenligning med en ung Piges Hemmelighed.

Forføreren og den Forførte

Man vente ikke her at see en Liste over forførte Piger, hvem Tabet af deres Ære udelukkede fra det msklige Samfund, tvertimod med dem foregik ingen synlig Forandring for deres Omgivelsers Øine, kun han og hun vidste det, han havde bedaaret dem, vidst, at de vilde ofre ham Alt og dermed var han tilfreds -

enten vare de saa unge, at de kun ahnede ell. vaagne drømte om Kjærlighed, ell. han lod en slet og ret Frier gaae imellem. Naar denne nu først havde bibragt dem Afsmag for Kjærlighed da fulgte han, men talte ikke om Kjærlighed, tvertimod gjorde han alt for at neutralisere den, udviklede den intellectuelle Side for dem, saa at de endog bleve istand til at opfatte Kjærligheden ironisk. Under alt Dette bevarede han en høi Grad af aandelig Overvægt. Det var som om han slet ingen Modtagelighed havde for Sandselighed, indtil pludselig et eneste Ord, en Mine, som et Dolkestik bragte dem til at rødme, nu var han deres Medvider - de følte hans Overlegenhed og havde ingen at henvende sig til uden til ham - allehaande Mystificationer -

Til sidst blev han selv forliebt ligesom Narcissus.

P271:276:2

=

og det at jeg elsker Een, det er en Hemmelighed, som kun tør forraades i Nattens Stilhed, aldrig gjentages til den Samme og Vee den, som aftvang mig denne Tilstaaelse. Dette Moment er det høieste Glandspunkt og hvorledes skulde det lade sig gjentage uden at klinge som en skrigende Parodie.

P271:276:3

Brev fra den Forførte

-- Stundom var han saa aandelig at jeg følte min qvindelige Existents tilintetgjort ligeoverfor ham, stundom saa sandselig, at jeg skjælvende for ham, og naar han da hengav sig og jeg omfavnede ham, jeg holdt ham i mine Arme, saa var han borte, jeg favnede Skyen, for at erindre om et Udtryk af ham, ikke som om jeg ikke kjendte dette Udtryk før han lærte mig at kjende det, men han har fængslet mig, har besat mig, saa al min Tænkning tænker ham med - Jeg har altid elsket Musik, han var et mageløst Instrument, blød og elastisk kunde man altid spille paa ham, han havde et Omfang, som aldrig noget Instrument har haft det, han var et Indbegreb af alle Følelser og Stemninger, ingen Tanke ham for høi, ingen Forvildelse for fortvivlet, han kunde bruse som en Efteraarstorm, hvidske uhørligt - ikke et Ord af mig blev uden Virkning, men dermed kan jeg ikke sige, at mit Ord ikke forfeilede sin Virkning, thi hvad Virkning det vilde gjøre var umuligt at vide, med en ubeskrivelig men hemmelighedsfuld salig unævnelig Angst lyttede jeg til denne Musik, jeg selv fremkaldte og dog atter ikke fremkaldte, altid blev der Harmonie, altid rev han mig med

P271:276:4

Men Ægteskab er umulig uden Fortrolighed